

פרשת מטות-מסעי

פרשת בני גד ובני ראובן מלמדת ששני שבטים אלה נתברכו בעושר רב: "ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד".

אולם הם חשפו לעינינו את הקללה שבעודף הון המבלבל את האדם והופך אותו לעבד הכפות לממונו.

אמרו חז"ל: "בני גד ובני ראובן שהיו עשירים והיה להם מקנה גדול, חיבבו את ממונם וישבו להם מחוץ לארץ ישראל. לפיכך, גלו תחילה מכל השבטים.. ומי גרם להם? על שהפרישו עצמם מאחיהם בשביל קניינם – שכתוב: ומקנה רב היה לבני ראובן..".

(מתוך ממעיין האגדה-א. ארזי)

"מברכין החודש ר"ח מנחם אב ביום ב'. אין אומרים הזכרת נשמות ולא אב הרחמים".
ההפטרה בירמיהו ב': "שמעו דבר ה'". המולד ליל ב' שעה 22.00 עם 14 חלקים.

(לוח א"י הרב טוקצינסקי)

פרשת שבוע – הרב דוד אסולין

שבת פרשת מטו"מ		ימי החול	
הדלקת נרות	19:25	זמן תפילין /טלית	04:58←04:53
מנחה	14:00	שחרית א'	06:00
שחרית א'	06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
שחרית ב'	08:30	שחרית ג' (בצריף)	08:00
מנחה	13:30	סוף זמן ק"ש	09:21←09:19
מנחה (בני-עקיבא)	14:15	מנחה א' (בחד"א)	13:15
לימוד "מדור לדור"	17:20	מנחה וערבית	19:30
שיעור-הרב ארי	18:00	שקיעה	19:41←19:44
צאת השבת	20:21	ערבית	20:10

שבת
שלום

3f את מהטראומה

בני גד ובני ראובן שהצליחו בעסקיהם וצברו להם מקנה רב ועושר: "ומקנה רב היה לבני ראובן ולבני גד עצום מאד.." (ל"ב, א'), פונים למשה בהצעה הוגנת ומעשית - לקבל נחלה שתתאים לצרכיהם.

מדובר בעסקת WIN - WIN שהיא כדאית לכולם. לא רק שהיא אינה באה על חשבון השבטים האחרים, אלא אף מפנה להם שטחים נרחבים בתחומי הארץ.

הם מבינים את רגישות בקשתם לקבל נחלה מחוץ לשטחה של ארץ ישראל, ולפיכך פונים אל משה בזהירות, בכבוד רב ובענווה: "ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יתן את הארץ הזאת לעבדיך לאחזה אל תעבירונו את הירדן.." (ל"ב, ה').

אולם משה מגיב לבקשה בשלילה קיצונית, נוזף בהם ואף מוכיח אותם: "...ולמה תניאון את לב בני ישראל.. כה עשו אבתיכם.. ויחר אף ה'.. והנה קמתם תחת אבתיכם תרבות אנשים חטאים.. ושחתם לכל העם הזה". (ז'-ט"ו).

משה אינו עונה לבקשתם באופן ענייני שיספק פיתרון לבעיה שהתעוררה. הוא אף אינו משיב ב"כן או לא" – "יש עסקה או אין עסקה". תחת זאת, הוא פורק עליהם מטען רגשי עצום – אש וגופרית... מדוע? מדוע הוא אינו קשוב להם כשם שהיה קודם לכן לבנות צלפחד, בעמידתן ובדרישתן לחרוג ממסגרת הכללים הברורים לחלוקת הנחלות?? מדוע עוררה בקשתם התנגדות כה חריפה כדוגמת המשפט: "תרבות אנשים חטאים"??? מה התעורר אצל משה שגרם לו להגיב בצורה כה חריפה?

נראה שמשה חשש מתחבולה... משה שנשא עליו את טראומת "חטא המרגלים", חושש שגם הם 'מְתַחַבְּלִים' את הכניסה לארץ, ורק הטענות הן אלו שהשתנו. הוא חושש מזריעת דמורליזציה בעם ממש כמו בפעם הקודמת, וכמי שכבר 'נכווה ברותחין' הוא נזהר שלא ייפול העם בשנית.

בני גד ובני ראובן, קולטים בחושיהם המחודדים את הטראומה שהתעוררה זה עתה, ומטפלים בה במיומנות ובזריזות. הם מציעים לפעול בצורה הפוכה לגמרי מזו שהמיטו המרגלים את האסון על העם, ואגב כך לשחרר את העם מהטראומה הלאומית...

במקום ההימנעות והדמורליזציה שזרעו המרגלים בפעם הקודמת, הם מציעים לו להיות בעצמם החלוצים לפני המחנה ובכך לסחוף את העם בצדקת הדרך: "ואנחנו נחלץ חֲשִׁים לפני בני ישראל עד אשר הביאנום אל מקומם.." (י"ז).

כאנשי מעשה, הם 'חותרים לעיסקה' ומעריכים שמחירה יהיה גבוה במיוחד. הם במבינים שבניגוד לבנות צלפחד שביקשו בכל מאודן להשתקע בתחומי הארץ, בבקשתם להישאר בגלות – ידם תהיה על התחונה. לא נותר להם אלא לתת את הבטחתם למשה במילה ברורה: "לא נשוב אל בתינו עד התנחל בני ישראל איש את נחלתו" (י"ט).

ורם ק'מלמן

חודש אב אלה אזכרה...

ג' אב – יום פטירתה של חברתנו עפרה שהם ז"ל	(תשס"ה)
ז' אב- יום פטירתו של בנו עוזי צור ז"ל	(תש"ע)
ט"ו אב- יום פטירתה של חברתנו פוריה אבן חיים ז"ל	(תשנ"ה)
י"ז אב- יום פטירתו של יוסף פרץ ז"ל	(תשכ"ד)
י"ח באב- יום פטירתה של חברתנו שפרה ניר ז"ל	(תשע"ד)
י"ט אב- יום פטירתה של דולי טבק ז"ל	(תשנ"ז)
כ"ב אב- יום פטירתה של גוסטה גייפמן ז"ל - אמא של נילי סלנט	(תשנ"ה)
כ"ו אב- יום נפילתו של חברנו משה יואל ז"ל	(תש"ח)
כ"ו אב- יום נפילתו של בנו אמתי יקותיאל ז"ל	(תשס"ב)

קיבוץ סעד אבל על פטירתה של חברתנו

חנצ'ה פרוכטר ז"ל

ומשתתף בצערה של המשפחה

לרותי פינקלשטיין איתך באבלך במות אחותך

ציונה בן-ישי ז"ל

קיבוץ סעד

דברי כריזה *שקטה* הכת נורית בלוויית אימה – חנצ'ה

"היי שקטה כאילו אין בדך דופי,
כאילו האוויר נותן לך הגנה,
כאילו הצרות, כבר מתגבשות ליופי,
כאילו מעפר צומחת שושנה..."

אימוש שלי, אמי גיבורה שלנו. עכשיו את שקטה ומוגנת. עכשיו כל הצרות שהיו לך נעלמו, ונשאר רק היופי והקסם של מי שהיית. של הפרח שצמחת להיות מתוך הריסות חייך. את גיבורה אמיתית.

כילדה קטנה, בת חמש בלבד, איבדת את בפתאומיות את כל מה שהיה לך - בית מפואר, משפחה חמה, אהבה ובטחון. לבד בעולם עברת בין ארצות, בלי יכולת לדעת ולהבין למה ולאן. איך הצלחת מתוך ילדות קשה כזו להפוך ולהיות אמא כל כך נפלאה? מאיפה מצאת את החום, האהבה והנתינה בלי גבול שהיו לך? את הנשיקות והחיבוקים החמים שעטפת בהם את כולנו. איך עם כל האובדן והעצב שחוויית היית אישה כל כך שמחה, צוחקת, אוהבת לבלות, לאכול ולהינות.

בקולך הנפלא והמתרונן היית שרה בכל אירוע וחג בקיבוץ, ומתפוצצת מצחוק באמצע השיר להנאת הקהל. היית שרה כל היום, בעבודה, במטבח, בשיר ערש לפני השינה, וכשיאיר נהרג אני זוכרת ששמעתי אותך שוב ושוב, בזמן האפייה במטבח, מנסה לשיר ובכל פעם נחנקת בדמעות ולא המשכת.

אבל גם מהשבר הנורא הזה הצלחת לקום - גיבורה שלנו. חזרת לשיר ולצחוק והצלחת להחזיק את המשפחה הפצועה שלנו. עודדת אותנו לזכור ולספר על יאיר, ולימדת אתנו שמותר לבכות ולהתעצב, אבל גם להמשיך הלאה בחיוך ובאופטימיות. את היית אישה מדהימה. גדולה בגוף ובנפש. מי שהכיר אותך נכבש מיד בקסמך. כל החברים שלנו אהבו לפגוש ולבקר אותך, כי תמיד התקבלו בחום ובהתלהבות. השולחן שלנו בחדר האוכל או בבית תמיד היה מוקף בחברים ומבקרים.

כשנולדו לי התאומים נעמה ויאיר, הייתי אמורה לקבל עזרה מהקיבוץ לחודשים הראשונים, אבל אני רציתי רק אותך. ואת עזבת הכל והתייצבת ובכל יום ראשון כשהיית מגיעה אלינו הכל פתאום היה נרגע, היית לוקחת פיקוד, מטפלת, מפנקת, מכינה אוכל, מנקה ומסדרת וכמובן - כל הזמן שרה ושרה.

ואז, כאילו שלא עברת כבר מספיק, או כאילו מישהו שם חושב שאת תוכלי להתמודד עם כל דבר - הגיעה המחלה הנוראה הזו, ולאט לאט לקחה לנו אותך. אבל גם לאורך השנים האחרונות ראינו את האישיות המדהימה שלך ואת הנפש הטובה שלך. לא הפכת לכעושה, לא התלוננת ותמיד חייכת לכולם, גם כשכבר לא לגמרי זיהית. ממש עד הסוף המשכת להאיר ולהקסים, והשירים שליוו אותך כל החיים, נשאו השריד האחרון שהצלחת לזכור. וכשלא זכרת כבר את המילים, המשכת לזמזם את הלחן, או לפחות להגיב בחיוך לכל מי ששר לך.

אמי שלי נפלאה ואמיצה. אנחנו נשכח את התקופה הרעה שהייתה, ונזכור את מי שאת היית באמת - מלכה אמיתית. אבא שלנו החזק שאף פעם לא נשבר, בזכותך אמא זכתה לסיים את חייה בכבוד בבית. בזכות הטיפול המסור שלך, האהבה שהענקת לה, וההתמודדות שלך מול כל הקשיים העצומים, יכולנו להמשיך לעטוף אותה ולתת לה את המקום הבטוח והמוכר שלה. גם בחודשים האחרונים, כשהקושי גבר, לא וויתרת, ונלחמת על כל יום נוסף שאפשר להשאיר אותה בבית. אבא יקר, תודה לך על כל מה שעשית.

לוולסה היקרה והמסורה ולכל האנשים הטובים שטיפלו, דאגו, שרו ואהבו את אמא שלנו כל הזמן. תודה לכם על הכל.

אמא שלי אני מקדישה לך את השיר שתמיד חשבתי שנכתב עלייך :

**"מה לך בחוץ ילדה?
מנוח לא מצאה רגלך,
ציפור פצועה, חזרי אלי,
ושובי לביתך..."**

**סהר חצות גבוה
אור על ענפי אילן
תני לנפשך לשמוע
זמר קטן..."**

אימוש, את הילדה הקטנה ששוטטה בלי מנוח בחוץ - תשובי עכשיו למקומך. יאיר שלך יקבל אותך בחיבוק העצום והחזק הזה שלו וישמור עליך, 35 שנים של געגוע יבואו לקיצן...

הנכדה נאמה סופרת לסבתה

סבתא חנצ'ה שלי, אישה מיוחדת במינה. כך כל אחד שמכיר אותך אומר. אמא חמה ואוהבת שהמשפחה שהקימה היה הדבר המרכזי והחשוב בחייה והקדישה עבורה את כל כולה. אישה שאוהבת לחייך ולצחוק, לשיר, ולא פעם לפרוץ בצחוק תוך כדי ההופעה מול כל הקיבוץ. אישה נעימה, טובת לב, אוהבת וחזקה מאוד.

גם אני זכיתי להכיר את הייחודיות שלך ואת מי שאת. שמעתי על הימים והשבועות שהיית מבלה אתנו ועוזרת לאמא כשהיינו קטנים, איך היית שרה לנו, משחקת אתנו ותוך כדי גם לא יכולה להפסיק לסדר ולנקות את הבית-הכל בשביל לעזור לאמא.

שמעתי על האמא שהיית לאמא שלי, איך חיכית לבת כל כך, ואיך שמחת שקיבלת אותה והיא הייתה הילדה הקטנה שלך. שמעתי על החברות הטובות שהיו ויש לך, ואת האהבה והערצה שלהן אלייך ולמי שאת. שמעתי שאהבת וידעת לבשל. על העוגת שוקולד קוקוס שלך שאמא עדיין מכינה לכל יום הולדת. זכיתי לשמוע את הסיפור האישי שלך, ולהבין איך גדלת ואיזו ילדה היית, ושאתי ממך המון השראה וכוח. אני זוכרת את עצמי חושבת עלייך הרבה, ומנסה להבין איזו מין ילדה היית בגילי.

אני שמחה ומעריכה את הזכרונות הקטנים והמשמעותיים שיש לי ממך, שמשמחים אותי וחשובים לי בכל פעם שאני נזכרת בהם. לא אשכח את המבטים האוהבים שלך במהלך ארוחת הערב כשהייתי יושבת מולך, איך הסתכלת במבט האוהב המיוחד הזה שלך, וכשחיכתי אלייך מיד חיכית בחזרה. את השיר שהיית שרה איתי ביידיש והיית מפרשת לי את המילים שלו. את הפעמים שהיית קוראת בשמי, והייתה עוברת בי צמרמורת. את השירים שהיינו שרות לך, ואיך היינו שמחות כשהיית מצטרפת ומזמזמת אתנו. את המבט הרגוע והנעים בכל פעם שנכנסו אליכם, שמבין ויודע מי אנחנו, ואפשר לראות בו כמה אנחנו חשובים לך. את האישה שהיית גם בתקופה האחרונה, נעימה ומקסימה, שגם כשלא הרגשת טוב המשכת לחייך אלינו, וגם כשהיית עייפה הסתכלת עלינו באהבה גדולה.

סבתא שלי. יש לי המון זכרונות טובים ממך, והרבה מדמותך מעוצבת גם מהסיפורים ששמעתי עלייך. זוכרת אותך כך, כאישה מיוחדת במינה. ממשיכה לשאוב השראה ממי שאת. לחשוב עלייך ולהיזכר בך.

כמו על נחלים

זרועותינו משתלבות

וגשר מהוות

לתום ולתקווה.

הכאב הזה,

הכאב המתלווה,

גם הכאב הזה

שייך לאהבה.

תמיד תהיי איתי, בתוכי, ולצידך.

אוהבת אותך!

דברי פרידה מחנ'ה keje בוקי בעס הקהילה

מובא בספרים, שאדם הנפטר בשבת או בחג, שאלו זמנים שמידת הרחמים שולטת, נפטר מתוך חסד וממידת הרחמים, ויש בזה כדי לגלות על מעלת הנפטר ושייכותו לימים הטובים ולחיי העולם הבא. ואכן כך אירע לנו אתמול בבוקר בעיצומה של תפילת השחרית של שבת, האחות התורנית, הרופא, והקריאה החוצה, לא הותירו מקום לספק הזמיר שלנו נדס! ולכך עוד אחזור בהמשך.

חנצ'ה נולדה באמצע שנות השלושים של המאה שעברה. הייתה לה ילדות מאושרת בבית רחב מידות ברחוב סטרדום 9 שבקרקוב על גדות נהר הוויסלה. תקופת ילדות זו נתנה לה כוחות לימים קשים שיבואו אליה בהמשך חייה.

האושר הזה נקטע בפתאומיות כאשר כבשו הגרמנים את פולין, וחנצ'ה בת 5 בלבד. את תקופת השואה עוברת חנצ'ה בודדה ונטושה, בנדודים על פני ארצות, ברעב ומחלות, ללא משפחה, ללא אהבת אם ואב ובתלאות אין קץ.

בתום המלחמה, אחרי שהיא חווה נטישה נוספת, כאשר היא נאלצת להיפרד פעם שניה ממשפחה שאימצה אותה לחיקה. היא עורכת מסע של חודשים ארוכים עם קבוצת יתומים, שבסופה היא נוחתת בארץ הקודש. לאחר גלולים שונים, מסיימת חנצ'ה את הלימודים, ומצטרפת לגרעין ז' בהכשרה בטירת צבי. מכאן והלאה נקשר גורלה בקבוצת סעד.

בסעד עברה חנצ'ה מסלול דומה לחברות רבות אחרות, עבודה במטבח, וכמטפלת ילדים ולאחר מכן קיבלה חנצ'ה את האחריות על הספרייה, משתי הספרניות המיתולוגיות, מרים רוזמן שתבל"א, וציפ ברט זכרה לברכה. אלא שאצל חנצ'ה הספרייה הייתה חלק אחד בלבד, בתוך תפיסה תרבותית כוללת ומגוונת, שכללה קריאת ספרים ככל שאפשר, תרבות הגוף בצורה של צעידות ארוכות יום יומיות ובלתי פוסקות, שחייה רבה בבריכה כדג במים, ומעל לכל צחוק ושירה. נדמה לי היום, שניתן לומר בסוף שנת ה'70 של סעד, ששירתה של חנצ'ה, היא בהחלט חלק מרכזי בפס הקול של סעד לדורותיה.

לפני קרוב לשישים שנה בנית חנצ'ה יחד עם אהובך מיקי, משפחה לתפארת, שהייתה כל עולמך, ותמיד חזרת ואמרת "שתקופת האימהות הייתה המאושרת בחייך" באופן אישי אני מבקש להוסיף, שממש כאן בבית ה"בסין", מעבר לרחבה בה אנחנו עומדים, בדירה האחרונה, בניתם את ביתכם המשפחתי הראשון, ואני הייתי בו ממש כבן משפחה, ואת זאת לא אשכח.

אלא שאז בהמשך החיים מכה בכס הגורל פעם נוספת, כאשר הוא קוטף מכס, את יאיר בכורכם, אחרי קרב הרואי לכיבוש הבופור. מותו של יאיר משאיר אתכם ואת כל בית סעד באבל כבד, ובאובדן שאין קשה ממנו. יום הזיכרון ליאיר שחל ביז' בתמוז, הפך למסורת של טיול ערכי ומעשיר, בארגון בני המחזור מזה שנים ארוכות, וכך גם היה ממש ביום חמישי האחרון, והדרך הזו לזכור את יאיר היא חלק מבחירתכם כמשפחה, להמשיך ולחיות, לצד האובדן העצום.

חנצ'ה יקרה! תמיד היית לכולנו חברה של אמת, ידענו שאת לצידנו ועבורנו, החיים לצידך היו תמיד שמחים, מלאי צחוק מתגלגל, אופטימיות וכיף.

לצערנו לפני כעשור תקפה אותך מחלתך, שלאט לאט לקחה אותך מאתנו, עד לחותם הסופי בתפילת השחרית שבת פנחס תשע"ז.

**"הזמיר הזמיר, אל תפריע בשיר,
חיילים בחזית, אל תעיר"**

זהו השיר שהיה מזוהה איתך יותר מכל שיר אחר, ועתה כשהזמיר נדם, נזכור אותך כולנו, בצעידתך התמירה, בחתירה במי הבריכה, בצחוקך המתגלגל, ובקול הפעמונים, שליווה אותנו שנים כל כך ארוכות.

תנחומי כל הקהילה כולה, למיקי שנשא בגבורה את הטיפול בך, לגלעד, שמוליק, נורית, וכל בני המשפחה, ואיתם כמובן גם וולסה היקרה.

פתחתי בזמיר, ואני מבקש כמעט לסיים, בתרגומו של שמואל בס לשיר "שירת הזמיר":

**תוֹגַת חֶרֶשׁ לַלֵּב חֲדָרָה
הַד מִתּוֹךְ הַדְמָמָה
קוֹל הַזָּמִיר הָמָה
מֵלֵא גַעְגּוּעִים וְרֵךְ
בְּסִלְסוּלָיו.
שִׁירָתוֹ תִּדְאָה קֵל חֵישׁ,
בְּכִי יִגְנֹב חֲרִישׁ,
תְּעוֹרֵר בְּלֵב תוֹגָה
שִׁירָתוֹ נוֹגָה.**

סעד מרכינה היום ראש, על כי שירתך דאתה למרום, ובנו בכי ותוגה.
נוחי בשלום חנצ'ה, ותהי נשמתך צרורה בצרור החיים.

(נכתב ע"י עמוס ובוקי)

מניין ערבית מאוחר!

לידיעת הציבור המתפללים!

מניין לתפילת ערבית בכל ערב בשעה 21:00

מתקיים בשכונת שקד בכיכר שבין שלבים ב' ו-ג'

במוצאי שבת המניין מתקיים בצאת השבת בדיוק.

המארגן'ם

ספ"ח שב"צ"ט פחות צ"ח

כתיבתי בכאן מעורבת בנימה של מין התנצלות, שכן – כך באקראי קרו הדברים. בשבועיים האחרונים פנו אליי כמה חברים ואמרו לי שהם נקלעו לחדר האוכל ונתקלו ממש רק במקרה בתערוכת הרישומים המוגשת בכניסה לחדר האוכל ומעלה פינות נשכחות מסעד שלפני שישים שנה. הבנתי מכך שיש בוודאי עוד חברים שלא יודעים על התערוכה העלומה הזו וחשבתי לי שמטבע קורות הזמן הזה – שמרכזיותו של חדר האוכל הולכת וחסרה מבחינת השהות, השירותים, האוכלים, הפעילויות ונוכחות האוכלוסייה בו. ובמקביל חשבתי לי שיש כיום באמת ציבור רחב של חברים, נשים וטף שכדאי להפנות תשומת ליבם כיצד נראה אז המקום מזוויות שונות אוטנטיות עד כמה שאפשר, ולהעשיר את הצופים בהתרשמות תרשימית של מראה עיניים מחד וגם בקצת מן הניחוח המיוחד שחשת באוויר של המקום, בכאן של אז.

כמו למשל, כולם ידעו מהו היום בשבוע שאנו עומדים בו, לפי מה שתלוי על מתקן התליה של המכבסה החל ביוםם של בגדי העבודה, ולאחריו היום של הלבנים והגטקס, וימי הצבעוני הכהה או הבהיר, והתליה היומית של ילדים ר"ל ומה עם צריף הגנרטור המרעים לפרקים, שרק למתי מעט היה מותר להיכנס אליו כדי להתניע ידנית במנואלה בזמני הפסקת החשמל התדירות; והעיניים החולמות בערגה על סוף בנייתו של מכון החליבה, של הרפתנים שכל יום השכימו לשלוש חליבות מלפנות בוקר וסיומן חליבת הערב באמצע הליל, במכסה של חמש-עשרה פרות לחלוב בחליבה, כשמאחורה מטיל צילו מגדל הסילו, שבראש מתנפנף בעליזות דגלון אדמדם המודיע לכל הנגב הצפוני וגם למזרע מתקומה החולף בכביש, שאכן יש היום פרה "דורשת" ברפת; ולהבדיל אלף הבדלות בית הכנסת הנראה בציור גוצי במקצת, שכך אכן היו מידותיו טרם הרחבתו. שכן בראשית תכנונו ובנינו היה ביכ"נ יותר קצר וצנוע. ולאנקדוטה שחוו המתעניינים העוקבים, שהנושא הראשון שעסקו בו אחר יציקת הבטונים, לפני הריצוף וצפוי הטיח, הרכבת החלונות ופתחים – היה ציפוי כרכום הבטון מעל עזרת הנשים בפסיפס של "מעשה בריאת העולם" מתחילתו ועד סופו ישירות על הבטון מהכניסה הראשית של ביהכ"נ ועד לראשיתו בקיר החלון הקדמי, בבחינת ונקדשתי במעשי; ונהמת מערכת מגדלי האסם על רעשם, אבקם וסיכונם, ושלוש משמרות עבודה ביום בעונת הקציר, ועל מסתוריותם החשוך והאפל בתקופת שנת החורף שלהם; ומה עם האזור היותר מופקר ב"מחנה", והמושא לחומדי עדרים – הרפת שהיתה ציר ומטרת טיולים עם הפעוטים ללמדם ולהרגילים לאהבת בעלי החיים בשיטת הכנסת אצבעותיהם הזעירות לפיות העגלים הצמאים לינוק, ואין מי שבאמת ידע, מי מכל אלה הצעירים נהנו יותר. ושם ליד המתבן המתנשא, הצופן בתוכו סודות ולחישות של אין סוף תקוות והתחלות של הבטחות אהבה, ואין מספר של אכזבות שוברות לב במקביל. ועל כל הבקנליה הזו מפקח הוד רוממותו מגדל השמירה, שברומו בילו כל החברים כולם, תורנות של שבוע שמירה בלילות שרב וברחשים ורוחות קרה וברד, כשאזנם כרויה לקולות הלילה החל בצווחת הכוס, דרך ציוצי הנברנים למיניהם בחגיגות האוכל במחסן התבואה, ומרחוק רחוק יללת תנים שפתאום קרבה והייתה מתחתיד ממש, בליווי געיית געגוע של פרה מסויטת, והנך מדליק בבהלה את החושך בפרוז'קטור כשמולך נוצצים אליך עיניים בתדהמה מתחת, ומהבהבים כוכבים מעל; ובתי הוותיקים הראשונים שנבנו על שפת הגדר ועמודי התאורה, שתוכננו כשבכל חדר שהיה פונה מערבה לגדר, פרצו בו להגנה שני חריצי-ירי בקיר הבטון בגובה אדם השוכב ונשק בידו, שהיו אטומים בבולקי עץ בזמנים של השקט ובטח.

והרשו לי לסיכום לומר: שבעה רישומים צנועים בלבד המה, מקיבוץ מאד קטן, ואנשים בו מעט, שבו כולם מכירים את כולם, וכולם יודעים את הכל. ואם יש שעדיין לא שמעו – אז זה יגיע אליהם במפגשים הצמודים בחדר האוכל, במניינים, בארוחות הבוקר/צהריים/ארבע/ערב/במקלחת המשותפת/בתורניות/בגיוסים,

המשתתפים ובוודאי ודאי בשעת השכבת הילדים – צמוד, או במקום סיפורי הערש. כי הכל היה שייך לכולם, וכל יום חדש היה בו קמצוץ של חוויית ה"תלם הראשון" שבוודאי מן הראוי לשתף בו את כולם, כדי שגם הם ייהנו. אז תיהנו. מהחידוש ומן היזע.

הנלי

חדר בריחה – פקראת פתיחה

כחלק מאירועי שנת ה - 70 אנו פותחים בשעה טובה ומוצלחת את חדר הבריחה שהוכן ע"י אבי וייס, בעמל רב, ביום ראשון הקרוב (פרטים נשלחו בתאי הדואר ובמייל).

לאילו שטרים נחשפו למושג "חדר בריחה" – נסביר בקצרה: "חדר מילוט/בריחה" - הוא משחק הרפתקאות בו אנשים ננעלים בחדר ביחד עם משתתפים אחרים, וצריכים להשתמש בחפצים שונים הנמצאים בחדר כדי לפתור סדרה של חידות, למצוא רמזים, לפענח צפנים ולהימלט מהחדר תוך זמן מוגבל.

חדר הבריחה נמצא בבית ספר הישן במסדרון ששימש את הגן של שובה.

ההשתתפות במשחק בחדר בריחה היא רק בתיאום ובהרשמה מראש – דפי מידע מפורטים חולקו. חלק מחוויית החדר היא, טיפוס וירידה במדרגות תלולות וכן הליכה במעברים צרים. המקום **אינו נגיש**, שכן גם הכניסה למסדרון הכיתות כרוכה בעלייה במדרגות.

על מנת שנוכל לתפעל את החדר בצורה טובה וחלקה, אנו מבקשים מאד לציית להנחיות שנשלחו בדבר גיל המשתתפים ומספרם. הנחיות אלה נקבעו לאחר ניסיון מצטבר וזאת בכדי למקסם את החוויה. המשחק יתחיל רק לאחר מילוי כל ההוראות ובהתאם לכללים שנקבעו מראש. מדובר במשחק שמתואם לעיתים זמן רב מראש, וחבל על כל דקה שחולפת...

התשלום עבור החדר הינו סמלי ביותר לאנשי סעד ולקרובי משפחתם. לשם השוואה: העלות הממוצעת לחדרי בריחה אחרים הפזורים בכל רחבי הארץ הינה כ - 100 ₪ לאדם.

המחירים שקבענו אמורים לאפשר לנו לתפעל את החדר ולכסות את ההוצאות מבלי להיכנס להתחייבויות כספיות נוספות, מעבר להשקעה שבוצעה עד כה.

מוזמנים להנאה מחוויה משפחתית ומאתגרת בניחוח היסטורי ובטעם של סעד.

בברכת: "תברחו ותסעדו..."

1. תרבות

לפני ולתוצה אורן, לדודה להבי ולכל המשפחה
מלל טוב להולדת הנכד - נין, בן לספיר ולאבי חביבאן
איחולים לאושר ולנחת

בנימט מספרים

נארח את תמי בן שלום (בתם של חנן והדסה גולן)

ונשמע ממנה על: "סיפורת של 'ראשית' ומערכת החינוך שלה כמנוף לצמיחה קהילתית".

יום ראשון כ"ט תמוז 23.7 בשעה 20:45 במועדון לחבר

הצ'יבור מולמן - 113 וות 70

הודעה חשובה לצ'יבור הרחה!

בעקבות קריסת השביל שליד הכולבו, ייסגר השביל מהמנהרה ועד לכולבו

מיום ראשון ועד ליום חמישי

סליחה על אי הנוחות - אנא היערכו בהתאם.

מוישה ל'ה ונחוס

ליהודית וליצקא מוסנלון מלף טוב להולדת הנין

נכד לתמר ולאהרן כרח"ד, בן לאוריה ולחן-חיים כרח"ד

שתלכו לאור ולנחת!

לשחר ולשמאל סמיט ולכל המשפחה

מלף טוב להולדת הבת

שתלכו לנחת ולאושר-קהילת סעד

למיטל ולחמיה חכאון ולכל המשפחה

מלף טוב להולדת הבת

שתלכו לאור ולנחת - קהילת סעד

לאינס אריאל מלף טוב להולדת הנין

נכד לשולה ולספטון, בן לשחר ולציו

שתלכו לאור ולנחת

לשרה ולשר עברון, לשושנה ולראובן עברון, לאסתר לוין ולכל המשפחה

מלף טוב להולדת הנכדה-נינה, בת לנתנאלה ולשאל עברון

שתלכו לשמחות ולאושר!

